

פנים חמה. עם פרוץ המלחמה התנדבה מירה לסייע לאגודת "קרן אור לצה"ל" שכראשה עומד התעשיין אליהו ספקטור, לחקק חפצים אישיים לחיילי צה"ל בחזית סיני. היא חזרה אז החזית מופקר פעמים, סייעה לציוד המלוחמה הישראלית בסיני, והיתה האשה הישראלית הראשונה שהצתה יחד עם כוחות צה"ל את הגשר שהוקם על תעלת סואץ. הקדימה אותה במערב התעלה הזמרת יפה ירקוני, שהוטסה לשם במסוק. אבל כמשך ימים רבים היתה שם מירה האשה הישראלית היחידה. זהו סיפור של מירה על חוויותיה והרפתקאותיה על ארמת אפריקה.

בצהריים נתנו לי מדים של חייל — חולצת עבודה עם הכתובת "צה"ל" ב"אותיות צהובות, מכנסיים עם "חנות" מלפנים, קסדת פלדה ואפודת מגן נגד רסיסים. אבל לא נצליח לעשות ממך גבר", אמר אחד החיילים.

יציאת אפריקה

העמפנו את הבילותינו על קומנדקר. אני התיישבתי בגיפ יחד עם שמחה ונהגו, וכך יצאנו אל התעלה.

הכביש הצר היה עמוס מאות טנקים, בשיירה ארוכה אינסופית. דומה היה שהם מתקדמים בדרום באיטיות מטריפה, וכובד דם בולע מטר אחר מטר. כלי-רכב משורי ייגים נוספים התקדמו בצד הכביש — מחז זה מדהים של צבא מודרני בתנועתו קדימה. הפגות-אויב כבדה נפתחה, הפגזים צנחו והתפוצצו על החול מימינו ומשמאל לנו. מטוסי-סילון שלנו ושל האויב צווחו מעלינו.

זחל"מים ונגמ"שים התפתלו בינות לי-טנקים, ומשאיות פילסו את דרכן בין גיי פים ואמבולנסים. כולם נחפזו אל אותה רצועה צרה של דוברות שצפו על-פני ה-תעלה — הקשר היחיד בן הכוחות שבצידה האחר לבין שאר הצבא. לפתע הלמה בי

מפקד-הבסיס הזמין אותנו לסעוד בקרו-נו. נאספנו שם, חבורה של קצינים ידועי קרבות וכן שלושה מאנשי "קרן-אור ל"צה"ל" ואנוכי. לאורה הצהבהב של מנורת השדה ניראו פניהם של הגברים יגיעים וקודרים. הסעודה הוכנה באהבה רבה, אנו באנו לתת, אך מצאנו עצמנו מקבלים יד-תר משנתנו. החיילים והקצינים ניראו להר-טים מאד לשוחח עם אנשים שבאו מן ה-עורף, הרחק מאזור הקרבות. בשעה מאו-חרת יותר של אותו לילה, לאחר שההפגזה שככה, חזרנו לתל-אביב. בהתקרבונו לאל-עריש, ללא אורות, נעצרנו לזמן-מה על הר-כביש בשל תאונת-דרכים קלה. יד נקשה על חלוננו. פתחתי אותו וקצין הציץ פנימה. הוא הביט בי, לחץ את ידי בדממה ושב ונעלם בתוך האפילה.

לתל-אביב הגענו בשעה 5.00 לפנות-בוקר, קר, שבנו והעמסנו הבילות אל המכונית וחזרנו לסיני.

ברפידים חילקנו פריטים נוספים. אחרי כך יצאנו לעבר מעבר המיתלה. היה עמנו זמר מצוייד בגיטרה. אולם, בסמוך למית-לה היתה ההפגזה כה מרוכזת עד שרק חיילים מעטים יצאו את הבונקרים שלהם להאזין לשירתו.

אחרי רדת הלילה התעטפתי היטב ב-שמכתי ושכבתי במכונית, אותה הבאתי איתי. השכם בבוקר יצאנו לטסה, בנסיעה מידברית שלווה לאורך כל הדרך ברעמה של ארטילריה ובנהמם של מטוסים ממעל. כשהגענו לטסה גילינו כי המחנה ריק

זהו סיפור של צעירה ישראלית, שבעת שפרצה מלחמת יום-הכיפורים לא יכלה לשבת בכיתה שבת-לאיב, הרגישה שעליה לתרום למאמץ המלחמה — כחזית, לא בעורת. מירה ויינגרטן, ילידת ירושלים שחזרה לארץ אחרי 13 שנים בהן התגוררה בוסטון, טכסס, שם השתלמה גם באמנות הקולנוע, היא איסמנטית בחוג לאמנות הקולנוע באוניברסיטת תל-אביב. פרט שכתבה וכייתה "ראיון עם מירוש פורמן" — הכמאי הציבי שביים בארצות-הברית את הפרט, "התפשטות" — ייצג את ישראל בכפטיבל הקולנוע בכרדין בשנת 1972, זכה שם לקבלת-

זיסטורים, סגירות, מציתים, תחתונים, כפפות, עיתונים, מצננימים ואפילו ממח-טות לחות וריחניות מאלו שמחלקים לנוס-עים במטוסים. אחרי שעברנו את אל-עריש התחלנו מחלקים את הפריטים ליחידות שעל חופו

רומית-מערבית לאיסמעיליה, בינות לדינונות שהסתחררו בתוך סר-פתחול, ניצב הטנק של האלוף אריק שרון. התקרבותי אל הטנק, ורגלי שקעו בחול העמוק מדי-צעד. ישבה שם קבוצה של קצינים בכירים, שהיו בוחנים מפה צב-

טורחתי אור

מאת מירה ויינגרטן

הצפוני של סיני. היינו משליכים אותם אל חיילים שישבו בתוך טנקים, זחל"מים ומשאיות — שהיו כולם בדרום אל תעלת-סואץ. יחידות-שיריון אחדות חנו באופן ארעי לצידי הכביש. חיילים רבים, שהיו משוכנעים כי אין נשים ברדיוס של מאות קילומטרים מרובעים, התקלחו לצידי הכ-ביש כשהם עירומים כביום היוולדם.

אספנו מאות גליות ומספרי-טלפון כדי לקחת אותם איתנו בשוכנו לתל-אביב. ב-לילה הראשון הגענו למחנה, זמן קצר לא-חר שהופצץ על-ידי הארטילריה המצ-רית. המחנה היה שרוי בהאפלה מחוללת.

רק בדל של ירח האיר את הצלליות הדוי-ממות שניגשו אלינו. אחר התגבר ההפג-זה, ולאורן של ההתפוצצויות יכולנו להב-חין בבונקרים, בכלי-רכב ובהמוני חיילים מאובקים, בלתי-מגולחים. אז תפסתי לרא-שונה כי אני נמצאת בקר-החזית.

האנשים דיברו בלחש, אף שהאויב היה מרוחק מהם כדי קילומטרים. מבלי לראות דבר חשתי כי הם מתוחים, עצובים ועיי-פים מאד-מאד. הסברנו להם לשם מה באנו, והשמעה נפוצה על-פני המחנה כולו. מייד הוקפנו בציבור של דמויות מעורפלות שהוארו רק על-ידי פנסי-כיס מואלים.

"באתם לנו מהשמיים", אמר חייל. "איך ניחשתם למה אנחנו זקוקים?"

חייל כבד-גוף ניצב בסמוך והבעה מהר-רת על פניו. מישוה אמר שבחיי האור-חיים הוא משמש מנהל בית-ספר. בשעה מוקדמת יותר של אותו יום יצאה יחידתו להבקיע דרך אל חיילי המעוז המכותר בקצהו הצפוני ביותר של קו בר-לב.

לאור פנס הבחנתה כי הוא מבוגר ממש כאבי. הוא ראה אותי מתבוננת בו, ואמר: "בתי, בצבא שלנו נאלצים גם הקשישים להילחם." במשך הערב הוסיף להשתמש פעמים אחדות במילה "בתי", כפנותו אלי.

אית הפרושה לפניכם. פניו השזופים והמ-אובקים של אריק שרון ניפנו אלי בהתקר-בי.

הוא קם על רגליו במהירות. "עשית היסטוריה", אמר בקולו רווי-הביטחון. "את הנערה הראשונה שעברה את הגשר שעל תעלת-סואץ".

האלוף שרון הושיט לי יד גדולה, מיוב-לת. "כל הכבוד", אמר. לפתתי את ידו. ביקשתי להשיב לו. היו לי דברים כה רבים לומר. אך שפתי לא נענו לי, ושתי-תי.

"סילחי לנו על קבלת-הפנים העלובה", אמר אריק שרון. "אבל עלינו לצאת למ-שימה".

דמותו הכבדה רחקה ממני. בקלילות של פנתר, טיפס על הטנק שלו והחליק לתוך הצריח. כעבור רגע קל כבר רעם מנועו של הטנק והוא התרחק בתוך ענן-אבק, בהטילו אבק בעיני. נשארתי עומדת שם בדממה ומביטה אחרי הטנק שהתגלגל לע-בר העיר איסמעיליה. מבעד לאבק הנע קדימה יכולתי לראות את אריק ניצב זקוף בצריח וידו מנופפת לי לשלום.

חיילים עצובים

כ אשר פרצה המלחמה, ב-6 באוק-טובר, היה לי יותר מול משכל. דפקתי על דלתות שונות משך שבעה תמים עד שלבסוף הורשיתי להצטרף לקבוצה בשם "קרן-אור לצה"ל", אירגון-מתנדבים אור-חי, שמאז יומה הראשון של המלחמה דאג לספק לחיילים בחזית פריטים אי-שיים שונים.

למחרת כבר ישבתי במכונית סטייטן-כוחלה-לבנה שנעה לעבר חזית הסואץ. המכונית היתה עמוסה מגבות, רדיו-טרנז-

התחלתי

מחשבת — כל העוצמה האדירה הזו נעה לעבר רצועה צרה של עץ ומתכת המחברת שתי יבשות, אסיה ואפריקה. האם תצליח במשימתה?

מכל העברים נהרו ובאו, כמו לאסיפת עם מזורה. יחידות חי"ר דוממות, כאשר כל חייל אוהו בנישקו הדרך ועיניו תרות סביב אחר מארבי נ.ט. מצריים ומתקדמים לעבר התעלה. בכל שררה תחושת תנועה, תחושת בהילות להגיע אל הלוחמים שמן העבר האחר, אשר היו נלחמים שם מזה יומיים.

הפגזות-האויב הקטועות נמשכו והצי-ליפו בעיוורון בכל מה שניקרה בדרך. פגזים הרימו מטירות-חול אל השמיים. הכוחות המתקדמים ניראו מתוחים, אולי

כמעט. כל היחידות המשוריינות נשלחו קדימה, לצליחת התעלה. שמחה, הקצין האחראי, אמר לנו שאנשיו זקוקים נואר שות לפריטים אישיים כגון גרביים ולב-נים. פניו חרושי-הקמטים וצרוכי-הרוח הביעו דאגה עמוקה. קבוצת אנשי "קרן-אור לצה"ל" פרקה את כל מטענה של המכונית וחזרה לתל-אביב להעמיס מטען חדש.

"אולי אפשר להישאר כאן ולעזור לכם, בבקשה?" שאלתי את שמחה. הוא הסכים להרשות לי לחלק את הפריטים השונים ללוחמים הדוחפים קדימה למול התעלה. רק אז נודע לי לראשונה כי באותו יום הציב צה"ל סוף-סוף גשר מעל לתעלה, ופרץ מערבה.